

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

PIEKTĀ NODAĻA

LĒMUMS

(Iesniegums Nr.41553/18)

Lieta “Ilona GURAVSKA
pret Latviju”

Eiropas Cilvēktiesību tiesa (Piektā nodaļa) 2020.gada 7.jūlijā sanākusi kā palāta šādā sastāvā:

Síofra O’Leary, priekšsēdētāja,

Gabriele Kucsko-Stadlmayer,

Mārtiņš Mits,

Latif Hüseyinov,

Lado Chanturia,

Anja Seibert-Fohr,

Mattias Guyomar, tiesneši,

un *Victor Soloveytchik*, nodaļas sekretāra vietnieks,

ņemot vērā iepriekš minēto 2018.gada 19.augusta iesniegumu,

ņemot vērā apsvērumus, ko ir iesniegusi Valdība, un iesniedzējas atbildes apsvērumus,

pēc apspriešanās nolemj šādi:

FAKTI

1. Iesniedzēja Ilona Guravska ir Latvijas valstspiederīgā, dzimusi 1950.gadā, un dzīvo Rīgā. Tiesā viņu pārstāvēja Rīgā praktizējoša advokāte J.Averinska.

2. Latvijas valdību (“Valdība”) pārstāvēja tās pārstāve K.Līce.

3. 2019.gada 16.janvārī Valdībai tika nosūtīta sūdzība par tiesvedības ilgumu saskaņā ar Konvencijas 6.panta 1.punktu, un iesniegums pārējā tā daļā tika pasludināts par nepieņemamu izskatīšanai saskaņā ar Tiesas reglamenta 54.punkta 3.apakšpunktu.

4. Valdība iebilda pret iesnieguma izskatīšanu Komitejā. Izskatot Valdības iebildumu, Tiesa to pieņem.

A. Lietas apstākļi

5. Lietas fakti, kā tos iesniegušas puses, var tikt apkopoti šādi.

6. 2007.gada 18.decembrī iesniedzēja Rīgas apgabaltiesā kā pirmās instances tiesā iesniedza prasību pret privātpersonām. Iesniedzēja apstrīdēja viņai piederošā īpašuma nodošanu un pieprasīja atjaunot viņas īpašumtiesības. Tiesvedība tika uzsākta 2008.gada 16.janvārī, pēc tam, kad iesniedzēja bija iesniegusi prasības papildinājumus, ar ko tika novērsti konstatētie trūkumi, un pirmā tiesas sēde tika noteikta 2009.gada 2.februārī.

7. 2013.gada 11.novembrī Rīgas apgabaltiesa pasludināja spriedumu, noraidot iesniedzējas prasību.

8. 2013.gada 29.novembrī iesniedzēja iesniedza apelācijas sūdzību par 2013.gada 11.novembra spriedumu un lūdza atbrīvot viņu no valsts nodevas samaksas. Viņas lūgums tika daļēji apmierināts, iesniedzēja veica samazināto nodevas samaksu, un 2014.gada 22.maijā Rīgas apgabaltiesa nosūtīja lietu izskatīšanai Augstākās tiesas Civillietu tiesas kolēģijai. Divarpus gadus vēlāk, 2016.gada 16.novembrī, Augstākās tiesas Civillietu tiesas kolēģija uzsāka apelācijas tiesvedību, taču tobrīd notiekošās tiesu reformas dēļ, mainoties apgabaltiesu kompetencei, 2016.gada 23.novembrī lieta tika nosūtīta atpakaļ atkārtotai izskatīšanai Rīgas apgabaltiesai kā apelācijas instances tiesai.

9. 2017.gada 28.augustā Rīgas apgabaltiesa pasludināja spriedumu, noraidot iesniedzējas apelācijas sūdzību un atstājot spēkā 2013.gada 11.novembra spriedumu.

10. 2017.gada 25.septembrī iesniedzēja iesniedza kasācijas sūdzību par 2017.gada 28.augusta spriedumu. 2018.gada 25.februārī Augstākā tiesa atteicās ierosināt kasācijas tiesvedību.

B. Piemērojamie nacionālie tiesību akti

11. Latvijas Republikas Satversmes 92.pants noteic, ka ikviens var aizstāvēt savas tiesības un likumiskās intereses taisnīgā tiesā un ka nepamatota tiesību aizskārums gadījumā ikvienam ir tiesības uz atbilstīgu atlīdzinājumu.

12. Civillikuma 1635.pants noteic, ka katrs tiesību aizskārums, tas ir, katra pati par sevi neatļauta darbība, kuras rezultātā nodarīts kaitējums, dod tiesību cietušajam prasīt apmierinājumu no aizskārēja, ciktāl viņu par šo darbību var vainot.

13. Likuma “Par tiesu varu” 27.¹ un 33.pants izklāsta tiesas priekšsēdētāja pienākumus, tostarp darbības, kas viņam vai viņai jāveic, lai nodrošinātu lietu izskatīšanu saprātīgā termiņā.

SŪDZĪBA

14. Iesniedzēja sūdzējās, ka tiesvedības ilgums neatbilda prasībai par “saprātīgu termiņu”, ko aizsargā Konvencijas 6.panta 1.punkts.

JURIDISKAIS ASPEKTS

Pieņemamība*1. Pušu apsvērumi*

15. Valdība apgalvoja, ka iesniedzēja nebija izsmēlusi nacionālos tiesību aizsardzības līdzekļus. Šajā sakarā Valdības argumentam bija divi aspekti. Pirmkārt, Valdība apgalvoja, ka iesniedzējai bija jāiesniedz pieteikums Rīgas apgabaltiesas priekšsēdētājam, lūdzot paātrināt tiesvedību, balstoties galvenokārt uz likuma “Par tiesu varu” 27.¹ un 33.pantu. Valdība norādīja, ka praksē Rīgas apgabaltiesa izskatīja katru pieprasījumu un vairumā gadījumu noteica ātrāku lietas izskatīšanu. Šajā sakarā Valdība nesniedza piemērus.

16. Otrkārt, Valdība norādīja, ka iesniedzēja varēja iesniegt prasību vispārējās jurisdikcijas tiesās, pamatojoties uz Satversmes 92.pantu un Civillikuma 1635.pantu, pieprasot kompensāciju par iespējamu tiesību uz lietas izskatīšanu saprātīgā termiņā pārkāpumu. Pamatojot savu argumentu, Valdība sniedza divus piemērus un norādīja, ka spriedumi ir ievietoti publiskā Latvijas tiesu spriedumu tiešsaistes datubāzē (<https://manas.tiesas.lv/eTiesasMvc/nolemumi>).

17. Kā vienu no piemēriem Valdība iesniedza Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2016.gada 31.marta spriedumu (lieta Nr.SKC-28), kurā, pamatojoties uz Satversmes 92.pantu, prasītājam piešķīra kompensāciju 2 000 latu (aptuveni 2 846 eiro) apmērā par tiesību uz lietas izskatīšanu saprātīgā termiņā pārkāpumu. Prasība bija celta pret Tieslietu ministriju. Augstākā tiesa secināja, ka civilprocess, kas ir ildzis divarpus gadus divās tiesu instancēs, ir bijis pārlietu ilgs, jo tas bija saistīts ar prasītāja rīcībbspēju, tādējādi bija nepieciešama īpaši ātra lietas izskatīšana.

18. Tāpat Valdība iesniedza Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2016.gada 21.janvāra spriedumu (lieta Nr.C27297814), kas arī bija saistīts ar kompensācijas prasību, ko pašvaldība bija cēlusi pret Tieslietu ministriju saistībā ar civilprocesa ilgumu. Šajā lietā tiesa noraidīja pašvaldības prasību, konstatējot, ka uz publisko tiesību juridisko personu neattiecas Latvijas Republikas Satversmes 92.pants, kas garantē tiesības uz taisnīgu tiesu un samērīgu kompensāciju pārkāpumu gadījumā tikai privātpersonām. Tādējādi Valdība uzskatīja, ka šis piemērs apliecina, ka ar civilprocesa ilgumu saistītas prasības principā pieņem un izskata, ja tās ir iesniegušas privātpersonas.

19. Iesniedzēja apgalvoja, ka Valdības iebildums ir noraidāms. Attiecībā uz Valdības pirmo argumentu (skat. iepriekš 15.rindkopu) viņa apgalvoja, ka tiesām ir ekskluzīvas tiesības plānot sēžu norises laiku un ka neviens cits nevar ietekmēt tiesu darbu. Attiecībā uz otro argumentu (skat. iepriekš 16.rindkopu) viņa norādīja, ka minētie spriedumi nav pieejami Augstākās tiesas tīmekļa vietnes judikatūras sadaļā. Turklāt iesniedzēja atsaucās uz citu Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2017.gada 5.oktobra spriedumu (lieta Nr.SKC-239) un apgalvoja, ka prasības celšana pret valsti saskaņā ar Civillikuma 1635.pantu nav iespējama.

20. Iesniedzējas minētā lieta attiecās uz kompensācijas prasību, ko pret Tieslietu ministriju cēla ieslodzītais saistībā ar faktu, ka saskaņā ar nacionālo tiesību normu, kas vēlāk tika pasludināta par neatbilstošu Satversmei, viņam nav bijis tiesību uz apmaksātu atvaļinājumu, esot nodarbinātam ieslodzījuma vietā. Augstākās tiesas Civillietu departaments apstiprināja, ka Satversmes 92.pants nosaka tiesības uz kompensāciju gadījumos, kad ir pārkāptas

pamattiesības, taču šāдай kompensācijai nav jābūt naudas izteiksmē. Konkrētajā lietā tiesa uzskatīja, ka kompensācijas pieprasījums attiecībā uz morālo kaitējumu nebija pamatots ar faktiem. Tāpat Augstākās tiesas Civillietu departaments apstiprināja savu pieeju, kas izmantota tajā pašā procesā iepriekš pasludinātajā 2014.gada 29.decembra spriedumā, ko apelācijas instances tiesa atstāja spēkā, nosakot, ka Civillikuma 1635.pants nav piemērojams lietās, kurās prasības ir celtas pret valsti un ir saistītas ar publiski tiesiskajām attiecībām.

2. Tiesas vērtējums

(a) Vispārējie principi

21. Tiesa atkārtoti uzsver, ka saskaņā ar Konvencijas 35.panta 1.punktu tā var izskatīt lietu tikai pēc tam, kad ir izsmelti visi nacionālie tiesību aizsardzības līdzekļi. Nacionālo tiesību aizsardzības līdzekļu izsmelšanas mērķis ir dot Līgumslēdzējām valstīm iespēju novērst vai atrisināt iespējamus pārkāpumus, pirms tiek iesniegtas izskatīšanai Tiesā sūdzības par šiem iespējamajiem pārkāpumiem, kas vērstas pret šīm valstīm (skat. *Scoppola pret Itāliju (Nr.2)* [Lielā palāta], Nr.10249/03, 68.rindkopa, 2009.gada 17.septembris, un tajā citētā judikatūra).

22. Tomēr 35.panta 1.punktā minētais pienākums nosaka tikai to, ka sūdzības iesniedzējam ierastajā kārtībā jāizmanto tādi tiesību aizsardzības līdzekļi, kas var būt efektīvi, atbilstoši un pieejami. Īpaši jāuzsver, ka vienīgie tiesību aizsardzības līdzekļi, kuru izsmelšanu pieprasa Konvencija, ir tie, kas ir saistīti ar apgalvotajiem pārkāpumiem un tajā pašā laikā ir pieejami un pietiekami. Lai tiesību aizsardzības līdzeklis būtu efektīvs, tam jāspēj tiešā veidā labot apstrīdēto situāciju un jānodrošina pamatotas izredzes uz strīda labvēlīgu iznākumu (skat. *Sejdovic pret Itāliju* [Lielā palāta], Nr.56581/00, 45.-46.rindkopa, ECT 2006-II). Taču šaubu esamība par konkrēta tiesību aizsardzības līdzekļa izredzēm nodrošināt strīda labvēlīgu iznākumu, ja vien tās nav acīmredzamas, nav pamatots iemesls, lai neizmanto tu tiesību aizsardzības līdzekli (skat. *Scoppola*, citēts iepriekš, 70.rindkopa). Kamēr nacionālajā līmenī ir pieejams tiesību aizsardzības līdzeklis, kas nacionālajām tiesām vismaz pēc būtības ļauj izskatīt argumentu par Konvencijā garantēto tiesību pārkāpumu, šāds tiesību aizsardzības līdzeklis ir jāizmanto (skat. *Vučković un citi pret Serbiju* (sākotnējais iebildums) [Lielā palāta], Nr.17153/11 un 29 citas lietas, 75.rindkopa, 2014.gada 25.marts).

23. Efektīva tiesību aizsardzības līdzekļa raksturojums attiecībā uz sūdzībām par tiesvedības ilgumu tika izklāstīts lietā *Scordino pret Itāliju (Nr.1)* ([Lielā palāta], Nr.36813/97, 182.-189. rindkopa, ECT 2006-V). Tiesa īpaši atzīmēja, ka neapstrīdami labākais risinājums, tāpat kā daudzās citās jomās, ir preventīvs. Gadījumos, kad valsts neizpilda savu pienākumu organizēt tiesu sistēmu tā, lai nacionālās tiesas spētu izpildīt savu pienākumu izskatīt lietas saprātīgā termiņā, visefektīvākais risinājums ir tiesību aizsardzības līdzeklis, kas paredzēts tiesvedības paātrināšanai, lai novērstu tās pārlieku ieilgšanu (turpat, 183.rindkopa). Tiesa ņem vērā, ka dažas valstis ir ieviesušas arī tiesību aizsardzības līdzekļus, kuros ir apvienoti tiesvedības paātrināšanas un kompensējoša rakstura elementi (skat. *Novak pret Horvātiju* (lēmums), Nr.7877/14, 49.-61.rindkopa, 2016.gada 14.jūnijs, un *Panayi pret Kipru* (lēmums), Nr.46370/09, 2010.gada 23.septembris). Taču Tiesa arī pieņem, ka valstis var izvēlēties ieviest tikai kompensējoša rakstura tiesību

aizsardzības līdzekli attiecībā uz pārmērīgu tiesvedības ilgumu, automātiski neuzskatot šādu tiesību aizsardzības līdzekli par neefektīvu (skat. *Fakhretdinov un citi pret Krieviju* (lēmums), Nr.26716/09 un 2 citas lietas, 2010.gada 23.septembris; skat. arī *Treial pret Igauniju* (lēmums), Nr.32897/12, 39.-45.rindkopa, 2014.gada 28.janvāris).

24. Visbeidzot Konvencijas 35.panta 1.punkts nosaka pierādīšanas pienākuma sadali. Valdībai, kas apgalvo, ka nav izsmelti nacionālie tiesību aizsardzības līdzekļi, ir pienākums pierādīt Tiesai, ka attiecīgais tiesību aizsardzības līdzeklis konkrētajā laika posmā ir bijis efektīvs un pieejams gan teorijā, gan praksē. Apgalvotā tiesību aizsardzības līdzekļa pieejamībai, tostarp tā darbības jomai un pielietojumam, jābūt skaidri noteiktai un apstiprinātai vai papildinātai ar tiesu praksi vai judikatūru, kas attiecināma uz laika posmu pirms iesnieguma iesniegšanas (skat. *Gherghina pret Rumāniju* (lēmums) [Lielā palāta], Nr.42219/07, 88.rindkopa, 2015.gada 9.jūlijs, un tajā citētā judikatūra).

25. Kad pierādīšanas pienākums ir izpildīts, iesniedzējam jāpierāda, ka Valdības norādītais tiesību aizsardzības līdzeklis tika izmantots vai kāda iemesla dēļ konkrētajos lietas apstākļos bija neatbilstošs un neefektīvs, vai ka pastāvēja īpaši apstākļi, kas iesniedzēju atbrīvoja no šīs prasības izpildes (skat. *Vučković un citi*, citēts iepriekš, 77.rindkopa, un *Gherghina*, citēts iepriekš, 89.rindkopa).

(b) Šo principu piemērošana šajā lietā

26. Vispirms, pievēršoties Valdības argumentam, ka iesniedzēja varēja vērsties attiecīgajā tiesā vai pie tās priekšsēdētāja ar lūgumu paātrināt tiesvedību, Tiesa ņem vērā, ka lietā *Veiss pret Latviju* (Nr.15152/12, 68.-70.rindkopa, 2014.gada 28.janvāris) Tiesa jau noraidīja līdzīgu argumentu, jo to nepārlicināja, ka pieteikums paātrināt tiesvedību pats par sevi iesniedzējam būtu palīdzējis, un Valdība nebija iesniegusi piemērus no nacionālās prakses, kas liecinātu par pretējo.

27. Tiesa ir konstatējusi, ka principā tiesību aizsardzības līdzeklis, kas ir paredzēts tiesvedības paātrināšanai, lai novērstu tās pārlietu ieilgšanu, ir visefektīvākais risinājums, un šāds tiesību aizsardzības līdzeklis nenoliedzami sniedz priekšrocības, salīdzinot ar tiesību aizsardzības līdzekli, kas sniedz tikai kompensāciju (skat. *Scordino*, citēts iepriekš, 183.-184.rindkopa, un tajā citētā judikatūra). Taču, kā norādījusi arī iesniedzēja, likuma “Par tiesu varu” 27.¹ un 33.pants izklāsta principus un pienākumus attiecībā uz tiesu darba organizāciju, kā arī paredz tiesas priekšsēdētāja tiesības pildīt uzraudzības funkciju saistībā ar tiesvedības ilgumu. Šajos principos nav minētas tiesības iesniegt atsevišķu pieteikumu tiesvedības paātrināšanai. Jebkurā gadījumā šķiet, ka šāds pieteikums būtu tiesību aizsardzības līdzeklis saistībā ar tiesas darba organizāciju, nevis pašu tiesvedību. Šādam pieteikumam nebūtu saistoša spēka attiecībā uz konkrēto tiesu, kā arī to nebūtu iespējams pārsūdzēt. Tādējādi šis tiesību aizsardzības līdzeklis pats par sevi nav uzskatāms par efektīvu (salīdzinājumam *Lukenda pret Slovēniju*, Nr.23032/02, 63.-64.rindkopa, ECT 2005-X). Turklāt Valdība joprojām nav sniegusi Tiesai judikatūras piemērus, kas liecinātu par pretējo.

28. Attiecībā uz Valdības minēto kompensējošo rakstura tiesību aizsardzības līdzekli Tiesa iepriekš ir izskatījusi un noraidījusi līdzīgu argumentu lietā *Veiss* (citēts iepriekš, 71.rindkopa) un vēl nesenāk lietā *Šladzevskis pret Latviju* ([Komiteja], Nr.32003/13, 32.rindkopa, 2020.gada

11.jūnijs), pamatojoties uz to, ka Valdības sniegtie judikatūras piemēri nebija uzskatāmi par pietiekošiem, lai secinātu, ka, neesot īpaši ieviestam tiesību aizsardzības līdzeklim, konkrētajā brīdī saistībā ar sūdzībām par civillietas izskatīšanas ilgumu bija pieejams tiesību aizsardzības līdzeklis, kura darbības joma un pielietojums bija noteikts un apstiprināts vai papildināts ar nacionālo tiesu judikatūru.

29. Proti, lietā *Veiss* Valdība nebija iesniegusi piemērus, kas parādītu, ka kompensējoša rakstura tiesību aizsardzības līdzeklis attiektos arī uz prasībām par tiesvedības ilgumu (skat. *Veiss*, citēts iepriekš, 66. un 71.rindkopa). Vēlāk, lietā *Šladzevskis pret Latviju* Valdība papildus iesniedza Rīgas apgabaltiesas 2013.gada 11.aprīļa spriedumu (lietas Nr.C27200511) attiecībā uz prasību par krimināllietas izskatīšanas ilgumu. Arī šis piemērs neapliecināja pamatotas izredzes uz strīda labvēlīgu iznākumu saistībā ar sūdzībām par civilprocesa ilgumu, kā arī tas neattiecās uz laika posmu, kad *Šladzevska* kunga lieta vēl bija izskatīšanā (skat. *Šladzevskis*, citēts iepriekš, 30. un 32.rindkopa). Tomēr šajās lietās iesniegtie tiesu prakses piemēri demonstrēja, ka, balstoties uz Satversmes 92.pantu, ir bijusi iespēja vispārējās jurisdikcijas tiesās celt prasību pret valsti tad, kad ir pārkāptas personas pamattiesības, tostarp attiecībā uz pārkāpumiem, kas izriet no tiesu rīcības.

30. Šajā lietā iesniegtie tiesu prakses piemēri, it īpaši Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2016.gada 31.marta spriedums (skat. iepriekš 17.rindkopu), apliecina, ka Satversmes 92.pantā minētais kompensējoša rakstura tiesību aizsardzības līdzeklis ir piemērojams arī prasībām par civilprocesa ilgumu un ka šādas prasības praksē var sniegt labvēlīgu iznākumu. Minētajā spriedumā prasība par civilprocesa ilgumu tika celta nacionālā līmenī, to izskatīja nacionālās tiesas un tās iznākums bija labvēlīgs. Spriedumu pasludināja 2018.gada 25.februārī, krietni pirms tam, kad tika pabeigta nacionālā tiesvedība iesniedzējas lietā, un atbilstoši Valdības apgalvotajam spriedums bija publiski pieejams. Turklāt civilprocesa ilguma vērtējums bija atbilstošs šīs Tiesas noteiktajiem principiem, un prasītājam piešķirtās kompensācijas apmērs bija samērīgs, salīdzinot ar kompensācijām, ko Tiesa piešķīrusi lietās pret Latviju (skat., visnesenāk, *Šladzevskis*, citēts iepriekš, un *Kirjaņenko pret Latviju* [Komiteja], Nr.39701/11, 2018.gada 19.jūlijs).

31. Tāpēc Tiesa uzskata, ka Valdība ir pietiekami pierādījusi uz Satversmes 92.pantu balstīta kompensējoša tiesību aizsardzības līdzekļa attiecībā uz civilprocesa ilgumu pastāvēšanu efektivitāti un pieejamību gan teorijā, gan praksē. Šādos apstākļos, lai arī iesniedzējas iebildums par to, ka Civillikuma 1635.pants nav piemērojams publisko tiesību strīdos pret valsti, ir pamatots (skat. iepriekš 19.-20.rindkopu), tas neietekmē to, ka saskaņā ar Augstākās tiesas judikatūru (skat. iepriekš, piemēram, 20.rindkopu) ir pieejams tiesību aizsardzības līdzeklis, kas tieši izriet no Satversmes.

32. Iesniedzēja nav izvirzījusi nekādus argumentus, kas apstrīdētu šī kompensējoša rakstura tiesību aizsardzības līdzekļa efektivitāti, kas bija pieejams pirms galīgā lēmuma pasludināšanas viņas civillietā. Tā vietā viņa apgalvoja, ka Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2016.gada 31.marta spriedums nav bijis publicēts Augstākās tiesas tīmekļa vietnē, kas ir veltīta spriedumiem, kas veido judikatūru (skat. iepriekš 19.rindkopu), taču neapstrīdēja Valdības argumentu, ka šis spriedums ir bijis ievietots publiskā Latvijas tiesu spriedumu tiešsaistes datubāzē (skat. iepriekš 16.rindkopu), tādējādi esot publiski pieejams.

33. Kā minēts iepriekš, jau tobrīd pastāvēja normatīvais regulējums, atbilstoši kuram saskaņā ar Satversmes 92.pantu varēja celt prasību pret valsti par personas pamattiesību pārkāpumu, tostarp saistībā ar pārkāpumiem, kas izriet no tiesu rīcības. Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2016.gada 31.marta spriedums precizēja, ka esošais kompensējoša rakstura tiesību aizsardzības līdzeklis attiecas arī uz prasībām saistībā ar civilprocesa ilgumu. Iesniedzēja nav sniegusi citus argumentus, kas ļautu Tiesai konstatēt, ka šis tiesību aizsardzības līdzeklis ir bijis neefektīvs viņas lietas konkrētajos apstākļos vai ka ir bijuši jebkādi īpaši apstākļi, kas atbrīvotu viņu no prasības izmantot šo tiesību aizsardzības līdzekli. Tādējādi iesniedzēja nav veikusi nepieciešamās darbības, lai ļautu nacionālajām tiesām pildīt to būtisko lomu Konvencijas aizsardzības sistēmā, Eiropas Cilvēktiesību tiesai pildot sekundāru lomu (skat. *Vučković un citi*, citēts iepriekš, 90.rindkopa).

34. Lai gan nacionālā regulējuma prasību celšanai pret valsti par civilprocesa ilgumu attīstība bija ilga, iesniedzējas lietā 2018.gada 25.februārī pieņemtā galīgā lēmuma pasludināšanas brīdī jau pastāvēja efektīvs nacionālais tiesību aizsardzības līdzeklis, kura darbības joma un pielietojums bija skaidri noteikts un apstiprināts ar Augstākās tiesas judikatūru.

35. Tādējādi Tiesa atbalsta Valdības iebildumu, un iesniedzējas sūdzība par 6.panta 1.punkta iespējamu pārkāpumu, balstoties uz 35.panta 1. un 4.punktu par nacionālo tiesību aizsardzības līdzekļu neizsmelšanu, ir noraidāma.

Šo iemeslu dēļ Tiesa vienbalsīgi:

Atzīst iesniegumu par nepieņemamu.

Sagatavots angļu valodā un paziņots rakstveidā 2020.gada 10.septembrī.

Victor Soloveytchik
sekretāra vietnieks

Síofra O'Leary
priekšsēdētāja